

120 SLAG I MINUTTET

af ROBIN CAMPILLO

Undervisningsmateriale

Fag: Mediefag, fransk og historie

Niveau: Gymnasiale uddannelser samt 9. og 10. klasse

Forfatter: Katrine Sommer Boysen

Bag om filmen

I 1980'erne begyndte en hidtil ukendt sygdomsepidemi at rase verden over. Ellers sunde og raske mennesker blev med galopperende fart dødeligt syge. De var blevet ramt af den farlige hiv-virus, der udvikler sig til immundefektsyndromet aids. Fælles for mange af de smittede var, at de var homoseksuelle, prostituerede eller narkomaner, og derfor blev sygdommen i første omgang ikke betragtet som værende farlig for 'almindelige mennesker'. Sygdommen blev sågar kaldt 'bøssepest'.

Måske derfor var myndighederne verden over ikke så hurtige til at udbrede information om sygdommen eller sågar forsøge i den. Det skal som bekendt vise sig, at aids bestemt ikke begrænser sig til at ramme i forvejen udsatte grupper.

Det er i dette virvar af frygt, politisk passivitet og misinformation at Robin Campillos prisvindende drama '120 slag i minuttet' udspiller sig. I Frankrig var man endnu senere til at begribe alvoren end mange andre steder, og derfor blev aktivistgruppen ACT UP's arbejde så epokegørende.

- Undersøg sygdommene hiv og aids. Hvordan bliver man smittet og hvordan udvikler sygdommen sig? Hvilke muligheder for behandling findes der i dag, som ikke fandtes i 1990'erne, hvor filmen udspiller sig?
- Robin Campillo har til *The Hollywood Reporter* udtalt, at han ikke behøvede at lave research til '120 slag i minuttet', da han selv var aktiv i ACT UP. Kan man fornemme et personligt engagement i filmen?
- Find information om ACT UP-bevægelsen (ACT UP blev stiftet i New York i 1989 og er en forkortelse for Aids Coalition to Unleash Power).
- Der er i de senere år lavet utrolig mange film om hiv og aids. Blandt andet 'Dallas Buyers Club' (2013), dokumentarfilmen 'How to Survive a Plague' (2012), tv-filmen 'A Normal Heart' (2014) samt svenske Jonas Gardells romantrilogi 'Tør aldrig tåre bort uden handsker' (2012-2013). Diskuter hvorfor det netop er i disse år, der kommer fokus på dette smertelige kapitel i nyere historie.

Synopsis

De officielle oplysningskampagner om hiv og aids i 1990'ernes Frankrig var mangelfulde. Vigtig information om smitterisiko nåede aldrig ud til offentligheden, da de politiske myndigheder nægtede at påtage sig ansvaret for at udbrede den nødvendige viden. Det var 'bekvem' at antage, at den dødelige sygdom kun ramte homoseksuelle, narkomaner og prostituerede. Sådan oplever aktivistgruppen ACT UP (forkortelse for AIDS Coalition To Unleash Power) i hvert fald den tavse passivitet, de bliver mødt med fra alle sider. Som når de sætter spørgsmålstegn ved medicinalindustriens tilbageholdelse af potentielt helbredende præparater eller angriber politikernes velmenende passivitet.

De smittede mænd og kvinder i ACT UP har ikke tid til at vente. Med usvigelig sikkerhed får sygdommen stadigt bedre tag i dem, og mens vennerne dør som fluer omkring dem, gør de, hvad de kan for en lysere fremtid - inden det er for sent.

Det er i denne intense kamplads, at Robin Campillos smukke og rørende '120 slag i minuttet', der både snuppede juryens Grand Prix og de internationale kritikeres pris i Cannes i fjor, udspiller sig. Campillo har i øvrigt tidligere skrevet manuskript til (og klippet) Laurent Cantets Guldpalme-vinder 'Klassen' (2008). Denne gang er forstadsklasselokalet udskiftet med en lille auditorium, hvor den parisiske fraktion af ACT UP holder deres mange møder. Punkterne er mange, så dagsordenen og reglerne er stramme. For at udtrykke begejstring for et synspunkt knipser man i stedet for at klappe for at undgå unødige pauser, al diskussion foregår i lokalet og ikke ude på ryrgangen, og intet emne er for småt til at blive debatteret i plenum.

Disse bestemmelser indvies fire nytilkomne i på deres første møde, deriblandt den hiv-negative Nathan og den allerede meget syge, unge historiestuderende Jérémie. De kastes hovedkulds ind i et af gruppens aktuelle stridsmål. På en just overstået happening, hvor gruppen stormede en konference om aids, kom et af gruppens yngste medlemmer, den kun 16-årige bløder Marco, der har fået hiv-inficeret blod gennem en blodtransfusion på hospitalet, til at smide en ballon med teaterblod i hovedet på en af hovedtalerne for tidligt. Det skabte forvirring i rækkerne, og fik de to mest militante medlemmer, den charmerende og arrige Sean og hans ven Max til at anvende de medbragte håndjern til at fastlænke den allerede chokerede mand.

Graden af aktivistisk modstand mod systemet er et af de spørgsmål, gruppen strides om. Formanden Thibault fordømmer sammen med den lesbiske Sophie disse uplanlagte guerillastunts, hvilket skaber uro i gruppen. Også Marcos meget støttende mor, Hélène føler sig forrådt, da Max og Sean har udtalt sig aggressivt på hendes vegne. De mener derimod, at de andre er for høflige i deres henvendelser, der som oftest kun resulterer i tom snak og bristede illusioner.

Men miljøet omkring ACT UP er andet end kampe, sygdom og død. Det er også vital energi og uundgåelige forelskelser. Som den, der opstår, da Sean under en aktion på et parisisk gymnasium demonstrativt kysser Nathan lidenskabeligt, da en ung pige hånligt påstår, at hun ikke kan få aids, da hun ikke er bøsse.

Forholdet mellem de to tager hurtigt fart, og de snakker og dyrker hinanden intenst for at kompensere for visheden om den korte tid, de har sammen på grund af Seans galopperende sygdom. I en sexscene fortæller de hinanden om deres tidligere forhold. Sean fortæller, hvordan han blev smittet den allerførste gang, han havde sex med sin matematiklærer som 16-årig. Nathan beretter derimod, at han i fem år helt undgik sex af angst for at blive smittet med hiv.

- Sygdommen er konstant til stede i '120 slag i minuttet' og Campillos indignation er tydelig. Da Nathan spørger Sean, hvad han egentlig laver, når han ikke er i ACT UP, ler han stille. Der er stort set ingen verden uden for kampen mod den pest, der truer med at tage livet af dem alle og som har kastet et stigmatiserende skær over homoseksuelles seksualitet. Hvordan forstår I titlen '120 slag i minuttet'?
- Lav personkarakteristikker af filmens hovedpersoner med særligt fokus på Sean og Nathan.
- Beskriv spændingerne i gruppen. Hvad er de uenige om? Kan I forstå dem? Og hvilken effekt har det på os, at filmens hovedpersoner er indbyrdes uenige?
- Hvordan er forelskelsen mellem Sean og Nathan skildret? Hvilken betydning har den meget lange, smukke sexscene?
- De smittede i filmen identificerer sig enormt meget med deres sygdom og ved utrolig meget om de medicinske forhold omkring den. Hvorfor har de sat sig så meget ind i det?
- Der er mange klubscener i '120 slag i minuttet'. Ofte går personerne ud at danse efter endt aktion. Hvilken effekt har det, og hvordan bruger instruktøren disse scener i filmen?
- Medicinalindustrien og myndighederne fylder meget i '120 slag i minuttet'. Hvordan har Campillo skildret dem?

Mediefag: Det narrative niveau og det stilistiske niveau

Når man analyserer film arbejder man med to niveauer: det narrative niveau og det stilistiske niveau. Altså groft sagt, det der vedrører handlingen, og det, der vedrører det æstetiske. Men de to ting kan ikke eksistere uafhængigt af hinanden, fordi film altid bruger både ord, billeder og lyd til at formidle sine budskaber.

- '120 slag i minuttet' er filmet af Jeanne Lapoirie, og billedsiden veksler mellem det nærmest dokumentarisk ægte og næsten overjordisk smukke. Kig eksempelvis på kontrasten mellem scenerne i auditoriet og scenen, hvor Seinen er farvet blodrød i den ellers støvede grå franske hovedstad. Denne visuelle kontrast spejles også i indholdssidens kontraster, der veksler mellem sammenhold, livet, døden, venskaber og kærligheden.
- Noget af det samme gør sig gældende på lydsiden, hvor der også er vekselvirkninger mellem rå reallyd og Arnaud Botinis dunkende, 90'er-inspirerede soundtrack, der banker af sted med titlens 120 hjerteslag i minuttet. Beskriv effekten af lydsiden.
- '120 slag i minuttet' er klippet med eminent sans for filmisk *flow*. Forskydninger i tid og rum og kontraster mellem lyd og billede bruges flere gange i løbet af filmen til at sætte handlingen på pause for en stund og give filmen en både overrumplende dynamik og små kontemplative rum. Det kommer eksempelvis til udtryk i disse to scener. Prøv at analysere dem både med henblik på udtryk og indhold:
  - I en af filmens smukkeste scener fortæller Sean, at han efter at være blevet smittet oplever verden mere intenst. Alt har flere farver, lyden er klarere og verden er smukkere. På billedsiden ruller vidunderlige billeder af Paris forbi, men idyllen punkteres, da Sean med en fnys konstaterer, at det bare var en falsk kliché. Intet er bedre. Alt er værre.
  - Noget tilsvarende sker, da Jérémie dør. Han sammenligner (i *voice over*) ACT UP's kamp med demonstranternes kamp under februarrevolutionen i Paris i 1848. Med en insisteren på at deres krig også må gå over i historien.

Homoseksualitet

I '120 slag i minuttet' er homoseksualitet en selvfølge. I hvert fald for alle involverede i ACT UP. Men der er alligevel reaktioner udefra, der holder fast i tanken om, at det er de homoseksuelles egen skyld, at de er blevet smittet. Eksempelvis i scenen på gymnasiet, hvor ACT UP er ude for at informere om prævention og en ung pige siger: "Jeg får ikke jeres lorte-aids. Jeg er ikke homo."

- Analyser scenen med den unge pige. Hvilken position i samfundet repræsenterer hun?
- I kontrast hertil står Seans mor, der kommer hjem til Nathan og Sean, da livet er ved at ebbe ud af hendes søn. Hvordan fungerer hendes karakter i filmen?
- Diskuter omverdenens forskellige reaktioner på homoseksualitet og hiv/aids.
- Undervejs diskuterer de i ACT UP, hvordan de skal præsentere deres sag i den kommende *Gay Pride Parade*. De beslutter blandt andet at lave et *cheer leader*-optog, hvorfra billedet på filmens plakat også er taget. Hvordan virker denne scene?

